

Hoer

Eerste deel: balletmeisjes

Cas
Doet het erge pijn?

Vincent
Wat? Waar?

Cas
Dat zijn toch duimafdrukken, die ik daar zie?

Vincent
Hij wilde alleen maar laten zien hoe mooi het om mijn hals zou hangen, het gouden kettinkje dat hij voor mij gaat kopen
Maar...- Nou ja...-
Hij pakt de dingen soms net iets steviger vast dan hij bedoelt – en dan doet 't toch weer pijn
Dat wil hij niet, niet echt – ik weet 't zeker

Cas
Mijn moeder heeft me uitgelegd dat wij extra gevoelig zijn
Zonder kwetsbaarheid geen dans, dat zegt ze

Vincent
Maar we moeten ook sterker zijn dan een ander
Sterker dan ons eigen lichaam
Ons gevoel moeten we uitschakelen
't Gevoel oproepen bij een ander, dat alleen is onze taak
Zelf kennen we geen pijn en ook geen genot

Cas
Heb je dat zelf bedacht?

Vincent
Ik had, toen ik heel klein was, een Gouden Boekje, 'Billy Ballerina' – en daar stond dat in
Toen ik dat had gelezen wilde ik ook op balletles

Cas

Wij zijn oude meisjes
We werken zo hard en we krijgen zo weinig daglicht
Lachen en onschuld, dat kennen wij niet
Wij oefenen, iedere dag
Alsof perfectie een bereikbaar doel is
We willen niet leven, we willen dansen
Hij koopt dus een ketting voor je?

Vincent

Hij doet alles om mij gelukkig te maken, Omar
Hij is zo blij dat we elkaar zijn tegengekomen...
Eigenlijk ben ik te jong voor hem, zegt hij
Maar dat maakt hem niet uit
Binnenkort gaat hij me aan zijn vrienden voorstellen

Cas

Heet hij Omar?

Vincent

Zijn familie komt uit één of andere vallei in het Atlasgebergte; op Wikipedia heeft hij me de plaatjes laten zien
Een paar dagen geleden zijn we samen naar de meubelboulevard geweest en daar hebben we slaapkamers bekeken – voor ons, voor later – dat zei hij steeds
Moest ik weer, als de verkoper even niet keek, met mijn kleren aan op zo'n zacht, groot bed gaan liggen en dan kwam hij er naast...-
Jongens zijn dieren
Sterke dieren – temmen, moet je ze, maar soms ook toegeven aan hun kracht
Daar bij die slaapkamers is hij voor het eerst over dat kettinkje begonnen – en nog over veel meer dingen – ik weet dat hij dat echt gaat doen, allemaal – op een dag...-

Cas

Wij dansen
We spelen met pijn en met de zwaartekracht
We springen door de tijd op witte voeten
Ik hoop dat het altijd zo blijft

Vincent

Ze zullen vanzelf wel weggaan, denk je niet?
Die striemen op m'n rug
Was ook weer zoiets onbedoelds, dat-ie zo maar deed...-
Had ik je al verteld dat hij laatst foto's van me heeft gemaakt?
Is een hobby, van Omar
Fotograferen
Hij doet 't gewoon met zijn telefoon
We zijn naar een bos gegaan, hij had van iemand een auto geleend
Ik vond het nogal koud daar, maar hij vond toch dat ik er ook een paar keer zonder kleren op moest staan, als een bergnimf tussen de bomen

Cas

En dat heb je...- Niet gedaan?

Vincent

Ja...- Jawel...-

Uiteindelijk wel...-

Hij bleef maar uitleggen hoe mooi het zou zijn

Ik, zo tussen dat groen en die takken, met mijn haar los...-

'Natural', noemde hij dat

En...-

Nou ja...-

Ik doe alles voor die jongen, dat ben ik aan hem verplicht, zo voel ik dat

Cas

Ja, ik begrijp dat wel

Je hebt een vriend en dat is geweldig

En 'ja' is een zoveel mooier woord dan 'nee'

Vincent

Een offer zijn, dat voelt zo goed

Ik zou dat mijn hele leven wel willen

Overgave

Cas

Ik zat laatst mijn kuiten in te zwachtelen met wit gaas – nadat ik ze met kokosolie had warm gewreven – en opeens zag ik het toen in: het gaat niet om mij, maar om ons

Niet om de enkele steen, maar om de sterke muur

Niet om mijn stem maar om het koor waarvan ik deel uitmaak

Geen waarde meer hechten aan het ego, dat inzicht voelde zo bevrijdend

'Inclination' – dat is ons woord, vind je ook niet?

Vincent

Het enige dat ik zeker weet – en ik weet dat omdat ik dat zo voel – dat is dat wij alleen maar zijn als we er voor iemand zijn

Ik leef pas als ik gebonden ben

Zelfstandigheid is eenzaamheid

Ongebondenheid is de dood

Omar...- Hij heeft me gezegd dat ik de zon was op die grijze dag

Dat ik het mooiste ben dat hem ooit is overkomen

Dat maakte me trots

Cas

Als ik een wolk zie, ze wit en wattig en gewichtloos, zo vrij bewegend langs de blauwe hemel, dan weet ik weer waarom ik wil dansen

Pas als mijn lichaam alles kan en nooit in verzet komt, pas dan leef ik

Zo hoog als mijn been kan, zo groot is mijn triomf

Vincent

Ik...- Ik moet je vertellen...-

Je mag het hier nooit met iemand over hebben – maar je had het goed begrepen: die plekken, hier, die komen van zijn duimen, toen hij weer kwaad was – ik weet niet goed waar het door kwam, ik doe steeds alles wat hij zegt, ik probeer hem al te begrijpen nog voordat hij ergens om heeft gevraagd...-

Cas

Was je niet bang?

Vincent

Ach...-

Geweld is ook een taal – die moet ik leren verstaan

Bovendien...- Als er zoiets gebeurt...- Meteen daarna is hij weer zo lief en zo aanhankelijk...-

Hij is mijn eerste vriend, ik moet er nog aan wennen

Cas

We zijn pas veertien, maar we kiezen ons eigen leven

Ik ben zo blij dat mijn moeder hier niets van weet

Weet je wat ik laatst had?

Ik zag opeens hoe de dood me zou komen halen

Ik...- Ik wist het precies: ik zou liggen aan een warm wit strand, met een turkwazen badpak, en dan zou er, zomaar vanuit het niets, een zilverwitte golf komen opzetten – water, zo hoog als een oceaanstomer en zo hard als een dikke muur

En in het geweld van die springvloed zou ik verdwijnen – nooit werd er van mij nog iets terug gevonden

Is toch raar, als je dat opeens zo helemaal voor je ziet?

En ik wist ook dat niemand het erg zou vinden, dat ik dood was – niemand die me miste

Leven heeft geen waarde

Niets beklijft

Alles is illusie, een enkel moment van schittering dat oplicht aan de lege, zwarte hemel

's Nachts zie ik uit mijn slaapkamerraam de Melkweg flonkeren – maar mij is uitgelegd dat al die sterren allang dood en vergaan zijn: alleen hun licht ijlt nog na, daar in die oneindigheid

Ik zit daar over na te denken, ik kan niet anders:

We doen zoveel moeite, we hebben zulke zware dagen, en dat alleen maar omdat we het licht en het geluk willen vinden

Maar op de dag dat je hart ophoudt te kloppen verdwijnt alles – niet alleen de pijn en ellende zijn spoorloos verdwenen maar ook het verlangen, ook de warme herinnering en het genot van het aangeraakt worden

Is toch onverdraaglijk?

Dat dat dan allemaal weg is, alsof het nooit heeft bestaan?

Vincent

Tsja...- Ik weet dat allemaal al zo lang – ik kan me daar niet meer druk over maken, zoals jij blijkbaar wel

We zijn nu jong, we moeten alles nog leren – maar we weten al dat op de dag dat we het eindelijk kunnen ook de aftakeling begint en dat straks, na een rommelig leven, de dood zal komen als een massieve, radicale oplossing: de totale annihilatie

Die spoorloosheid, waar jij het over hebt, daar zijn we straks alleen maar blij mee: weg is weg en zo moet het

OK – volgens mij zijn we uitgetraind, voor vandaag

Cas

Het is fijn dat we binnenkort die uitvoering hebben

't Wordt nooit iets met de kunst als je geen doel stelt en als het niet gezien wordt 'De twee Ophelia's' – het wordt een mooi stuk, denk je niet?

Met grote ogen en gestrekte halzen beelden we uit hoe onschuld en schoonheid tot gekwelde waanzin worden en hoe het alwetende water ons opneemt

Vincent

Ophelia bloemenmeisje

Cas

Ze moest wel verdwalen, dat eenzame kind

Vincent

Ophelia ouderverdriet

Cas

Liefde en haat maken allebei blind

Vincent

Ophelia alleen

Cas

Het zwart van de nacht, dat is voortaan haar woning

Vincent

Ophelia zwijgt, nu

Cas

Koude rust wordt haar gegund, als een laatste beloning

Vincent

Omar zegt, dat toen de wereld is begonnen, dat toen alleen de man bestond en dat de vrouw pas later is gekomen

En dat je daarom als vrouw moet gehoorzamen – wat denk jij?

De officier op de commandobrug van het oorlogsschip, de boer die de ploeg hanteert, de priester in het voodoo ritueel... 't Zijn altijd de mannen, zegt Omar, en in de slipstream van hun verantwoordelijkheid nemen meisjes als wij de plaats in die hen is toebedeeld – en daar iets niets mis mee

Laag is hetzelfde als hoog, maar dan omgekeerd
Ook het vloerkleed vervult een essentiële rol en zonder vee heb je geen slachterij
– en zo had-ie nog wel een paar meer metaforen
Nederigheid, wil hij me aanpraten
Ik weet niet...-
Ik ken nog zo weinig van het leven
Omar heeft laatst iets bij me gedaan
Ik begreep niet goed wat het was – al heb ik altijd geweten dat het zou komen, op
een dag
Hij had me gezegd dat ik mijn ogen stijf dicht moest houden en dat ik geen enkel
geluid mocht maken – het had geen naam en ik mocht er met niemand over
praten – het was goed voor mij, want nu wist ik zeker dat ik een vrouw was en
niet meer een meisje – en deze eerste keer zou ik nooit meer vergeten, dat
beloofde hij
Ik heb me niet bewogen en het alleen maar ondergaan – het deed wel pijn maar
ik wilde niet voelen en geschreeuwd heb ik niet
't Was helemaal verkeerd en verboden, wat wij daar deden, dat wist ik heel goed
En tegelijk moest dit gebeuren, was dit de overgave waarvoor ik besta

Cas

Wij staan altijd maar voor de spiegel

Vincent

Spiegels leiden ons op de weg naar de onthechting en de objectivering van ons
lichaam
Tegelijk zijn die spiegels het instrument van onze kwelling, omdat ze laten zien
dat we er nog niet zijn
We zijn nog plumpe meisjes en geen gewichtloze dansdromen

Cas

't Mooiste zou het zijn als je in een spiegel niet de werkelijkheid zag, maar de
wereld van je wensen
Dat het spiegelbeeld ons de gerealiseerde utopie liet zien: wij als twee witte
verschijningen – vervuld van gevoel maar niet aangeraakt door het leven en dus
voor altijd zwevend

Vincent

Spiegel im Spiegel

Cas

Glas dat glad en hard en ondoordringbaar is, maar dat toch alles geeft

Vincent

Glas dat glad en hard en ondoordringbaar is, maar dat toch alles geeft

tweede deel

Marien

Waar zijn ze?
Er waren hier toch meiden?
Ik heb drang
Ik moet mijn teleurstelling eruit ejaculeren
En zij begrijpen dat
Die vrouwen zijn een soort zusters
Pleegzusters
Heiligen
Ze halen mijn vruchteloosheid naar boven en dan slikken ze 'm door
Waar zijn ze?
Ik moet erop, ik wil erin, en dat moet nu
Vandaag is 't allemaal extra moeilijk, voor mij – en dat vertaalt zich in drang
Ik denk altijd na over de maatschappij, hoe dat anders moet
Alles moet voor iedereen vrij en onbepakt beschikbaar zijn – ja, ook die meiden
ja, dat heb je goed begrepen, vrouwen zijn geluksmateriaal, zijn
bevredigingskussens – daar moet je niet zuinig mee zijn of moeilijk over doen
In mijn ideale wereld staan we dag en nacht voor elkaar klaar – is dat nu zo
moeilijk?
Wat van mij is, dat is ook van jou en vice versa andersom
Geen hekken meer en geen bezittelijke voornaamwoorden
Ik heb daar echt wel over nagedacht; ik ben nog steeds aan het denken – en het
wordt uiteindelijk een – hoe noem ik dat – een consistent wereldbeeld, helemaal
Eeuw Eenentwintig
Hé, wat sta ik hier nou te praten? Alsof jullie het horen willen?
Alsof jullie me van mijn drang af kunnen helpen?
Mensen, kijk me nu een keer aan en luister een keer naar me
Dan kom ik vanzelf weer een beetje van de grond
Het schrijnt in m'n kruis, begeerte heeft mij aangeraakt, maar ik kan die
vrouwtjes niet vinden –
Vroeger ging het goed, met mij
Maar dat was vroeger
Dat is niet meer
Vroeger wist ik dat eerst A kwam en dan B – en zo verder tot het hele bos is
omgehakt
Dat is niet meer – dat zeg ik toch?
Alles loopt door elkaar
Ik heb de grip opgegeven
Komt allemaal door de drift – door de drang
Beknelde drang maakt blind en zwak
Het kon er gewoon niet uit – en daardoor is het naar mijn hersens doorgeschooten
En nu...- Eigenlijk zou ik sociaal opgevangen moeten worden, door de gemeente
of door één of andere dienst
Maar dat is allemaal afgeschaft
Alles is markt, tegenwoordig, maar wat heb ik daar op die markt te zoeken?
Ik ben emotioneel veel te zacht, voor het naakte utiliteitsdenken
Let op, want ik stel nu een hele coherente vraag:

Waarom is er niet zo'n vrouw die zich om mij bekommert?
Ik heb toch gezond ruggenmerg? En blauwe ogen?
Waarom zien ze mij dan niet staan?
Ik ben zo moe van het achter de feiten aanlopen
Is het soms niet de bedoeling dat ik me voortplant? Dat ik mijn genen en mijn
ideeën doorgeef aan de toekomst?
Wat een rotwereld, die mij niet wil kennen
Ik weet wel, ik moet een goede indruk maken
Dus ik wis het schuim van mijn lippen en ik laat nog één keer mijn smeekbede
horen: hou van mij wereld!
Aan hoe je met je zwakste broeders om bent gegaan, daarnaar zul je later worden
beoordeeld
Dus als je op die laatste oordeelsdag niet te licht wil worden bevonden, hou dan
nu van mij
Neem me zoals ik ben, met mijn drift en mijn bevlogenheid
Ik loop al minstens dertig jaar te roepen en ik wil nu toch wel eens worden
gehoord – dan kan ik daarna eindelijk ook een keertje rust nemen
Vroeger had je van die plekken waar je heen kon, als je moe was en versleten –
maar dat is niet meer
'Huize Avondrood' of 'Villa Herfstzicht' heetten dat soort vluchtlocaties en daar
werd je opgevangen door witte schorten en sterke armen
Dat is allemaal teloor gegaan
Tegenwoordig beul je je af tot aan je laatste dag en ze laten je voelen dat je
overbodig bent dat je alleen maar geld kost in plaats van dat je wat oplevert
Is toch niet goed?
Ik heb zoveel te vertellen, te veel voor één mens – en ik heb zoveel verdriet – ook
veel te veel voor een man alleen
Maar ik wil van niemand de stemming bederven, echt niet
Ik word vanzelf weer rustig, als ik maar even aan een vrouw mag zitten – een
vrouw die het gebruiksvoorwerp voor mijn begeerte is

derde deel: korte monologen

Cas

Een hoer in een kamp
Om haar heen ruikt het naar koude lichamen
Het kamp is een doodsfabriek
Zij weet zich de gevangene van een lichaam dat nog leeft
Ze heeft geen wil meer
Maar anderen moet ze ter wille zijn
De bewakers met hun harde handen en hun vernauwde blik
Macht maakt hongerig en zij is hun eten: rauw voedsel dat ze gedachteloos naar
binnen proppen
Zij, de hoer van het kamp
Betaald wordt ze niet
Dat ze nog moet blijven leven is haar loon
De hoer – een wandelend gat voor hun begeerte

Vincent

De hoer heeft een kind
Een meisje met zonnige ogen en een rijkdom aan krullend haar
Voor dat meisje leeft de hoer
Haar kind moet verzorgd worden, haar kind zal het later goed hebben
Om dat voor elkaar te krijgen ligt zij dag en nacht op haar rug
Iedere keer als het gebeurt sluit ze haar ogen
De klant mag het niet merken: die wil juist dat je hem aankijkt
Maar zij heeft dat donker nodig, al is het maar even – want daar, achter haar
oogleden, ziet ze het gezicht van haar kind en dan weet ze dat ze het vol zal
houden, ook vandaag weer

Cas

Eigenlijk ben ik agnost
Maar als hoer ga je vanzelf in God geloven
Al het hogere was me vreemd
Maar ik zie nu zoveel keer per dag hoe die mannen sterven en opnieuw tot leven komen
Als je dat meemaakt, dan moet je wel nadenken – over de kracht en de dingen die eeuwig zijn
Qua functie heb ik wel iets Jezus-achtigs
Ik laat ze zien hoe het moet, leven zonder oordeel
Ik offer me rücksichtlos op en, zoals ik hier dan lig, dat doet je toch echt wel aan de kruisafname denken, niet dan?
Ik ben Jezus, maar ik zou toch ook in het basispakket van de Menzis moeten zitten, want ik houd zoveel zwakkelingen op de been
Als ik er niet was, met m'n kacheltjeswarmte en m'n troost die naar HEMA-eau-de-cologne ruikt, dan stond heel dit raderwerk nog veel stiller dan het toch al doet
Daar hoor je nooit iemand over, over mijn onmisbaarheid voor 't systeem
Ik heb me daar allang mee verzoend – wie ik ben en wat ik allemaal voor goeds doe, dat blijft tussen God en mij

Vincent

Wat willen ze nu?
Dat ik hun wonden bedek?
Dat ik hun littekens niet zie?
Dat ik er zelf ook plezier aan beleef?
Als ze dat willen, dan hebben ze het niet begrepen
Om te doen wat ik doe kun je je geen gevoel permitteren
Elke dag slik ik vol weerzin het bitterste medicijn en de enigen die er beter van
worden zijn zij
Wat willen ze?
Dat ik zeg hoe lekker ik het vind?
'Op jou heb ik altijd gewacht' – is dat wat ze willen horen?
Wat zij ook willen – ik wil dat niet
Ik wil alleen maar denken aan het bordje 'Exit' – de enige strategie waarop ik
vertrouw
Er is die deur, die ene deur, die zware deur – als ik daar eenmaal doorheen ben
gegaan is alles voorbij
Heb ik geen pijn meer, geen verlangen en geen herinneringen
In de dood zal ik wonen

Cas

'Zij slaapt met stenen in haar buik' – waar is dat ook alweer uit? Uit iets, maar ik weet niet meer wat – zoveel dingen weet ik niet meer, mijn hersens zijn een beetje week geworden

De mooiste herinneringen, die zijn onbereikbaar – ontoegankelijk

Daar ligt een dikke kleilaag overheen, van alles wat daarna gekomen is

Het grauwe nu

Moet je je voorstellen: ik ben dit werk ooit gaan doen uit zuiver ideologische motieven

Ik wilde de moraal omver werpen

Alles wat met hetero en monogaam en gesloten beurzen en voor altijd en we zorgen voor elkaar te maken had – heel die burcht van huichelarij wilde ik slechten

De dictatuur van het erotisch proletariaat, die wilde ik helpen vestigen

Huwelijksromantiek – dat is zo burgerlijk en zo verachtelijk

Alles moet kwantificeerbaar zijn, alles wordt gelegd langs de maatstaf van het individuele genot – zo en niet anders wilde ik de wereld zien

This is the dawning of the Age of Aquarius: iedereen is alleen verantwoordelijk voor zichzelf

Dus ben ik een prijs gaan vragen voor mijn affectie – en ze hebben die prijs graag betaald

Maar te laat heb ik gemerkt dat ik zelf nog veel meer betaalde

Dat ik langzaam uitmergelde

Dat ik koud werd en zwaar

Zover weg is alles dat zacht is, is alles dat mij nog aan de dingen bindt

'Zij slaapt met stenen in haar buik

En als ze opstaat is ze als dood'

Waarom weet ik niet meer waar dat uit is?

Vincent

Wat wil je nu?
Kan je 't zien?
Wil je 't aanraken?
Wil je 't bezitten?
Wil je de ziekte van me krijgen?
Wat wil je nu?
Wil je medelijden met me hebben?
Wil je me betalen?
Hoeveel kan je missen, dan?
Wat had je gewild?
Gaan we huwelijks spelen?
Wil je altijd bij me blijven?
Wat denk je nu?
Vind je toch eigenlijk smerig, met die vrij toegankelijke opening tussen mijn benen?
Wat denk je? Dat je blij bent dat jij een heel ander leven hebt dan ik? Dat 't je gerust stelt dat jij straks, als het gedaan is, rustig weg kunt, en ik niet?
Wie ben je nu?
Mijn prins op een kreupel paard? Mijn redder, die me alleen nog maar dieper de grond in duwt?
Weet je? Ik word moe van het vragen stellen
Ik spreek met mezelf af dat jij helemaal niet bestaat
Dat ik alleen maar van je gedroomd heb, één onrustige nacht lang
Maar nu ben ik weer wakker, nu is alles helder en jij bent verdwenen in het donker van de slaap

Cas

Als ik een kind had, dan zou ik het levend begraven
Als ik een huis had, dan stak ik het in brand
Als ik een ideaal had, dan zou ik het verloochenen
Als ik een ziekte had, dan ging ik niet naar de dokter
Ik besta voor de ontkenning, voor het nalaten van alles
Ik wil niet meer zijn dan een prop oud papier in een winderige straat
Functieloos en door iedereen vergeten
Als ik val, dan blijf ik liggen
Als ik in een spiegel kijk, dan spuug ik op dat glas
Als ik word geroepen, dan kijk ik niet om – want ik wil niet bestaan
Als de nieuwe dag begint, dan blijf ik liggen in mijn bed
Ik hoef niet
Ik wil niet
Ik ben er niet
Als ik een gedachte had, dan maakte ik 'm niet af
Als ik illusies had, dan zou ik me daarvan bevrijden
Als ik zou hebben gesproken, dan bleef ik nu stil

Vincent

Ik werk hard en ik leg ieder eurostuivertje dat ik kan missen opzij
Ik bewaar het in een oude panty – want banken en kapitalisme vertrouw ik niet –
Islamitisch bankieren, dat is wat anders, dat is mooi en schoon en die kennen
geen woeker – maar dat heb je hier niet – Dat zeg ik: ik spaar me de ziekte
Want ik wil hogerop
Ik wil voor mezelf beginnen, ik wil een eigen salon en daar zijn de kleurstellingen
alleen maar goud en purper
En ik heb dan groot rond bed, met een afdeksprei van hertenbont
Vaak komen we niet eens op dat bed terecht, dan blijf ik wat met ze zitten
praten, in die leren clubfauteuiltjes die er staan
Dan hebben we het over vergankelijkheid, of over...- Over dingen, praten we
Over sentiment als basis van iedere ideologie, bijvoorbeeld, of over schuldbesef
als levensbron
Gewoon, een beetje met ze converseren, dat geeft ook al zoveel bevrediging –
zeker in die warm verlichte kamer met hoogpolig tapijt
En als ik 't me kan veroorloven, dan heb ik daar ook, in een aparte en glanzend
betegelde kamer, zo'n ding laten bouwen, zo'n bubbelbad, een j'accusi
Dan zit ik samen met ze in dat arme, bewegende water en dan worden ze
helemaal roze en week, alsof ze nog niet geboren zijn
Later droog ik ze dan af met een zachte handdoek op megaformaat en dan heb ik
ze waar ik wil: ik kan een mooie prijs maken
Ze willen graag betalen en het liefst een beetje veel – dat geeft ze een gevoel van
macht – en voor hun gevoel besta ik
Ik leg het geld dat ik zo weet te vergaren nauwgezet opzij – want als ik doodga
wil ik rijk zijn

Cas

In het kamp lijden ze honger
In het kamp werken ze tot ze er dood bij neervallen
In het kamp wordt 's nachts niet geslapen – door het natriumlicht en het
hondengeblaf is er geen rust
In het kamp zoeken twee lichamen elkaar op
Juist in het kamp willen ze dat
Waar onrecht heerst daar is ook opgewondenheid
Ik ben beschikbaar
Ik laat hem een kort moment ontsnappen
We zijn nog steeds in het kamp, hij zowel als ik – we weten dat we geen zicht
hebben op bevrijding
Maar even, daar op die plek achter stapels vuil hout, in die hoek waar nooit
iemand komt en waar we niet worden gezien – even heb ik hem ergens anders
laten zijn, even heeft hij niet gedacht aan zijn honger en aan de zweren op zijn
huid
En daarvoor zal hij mij nu betalen – niet met geld, want dat bestaat hier niet –
met een lap stof, misschien, of met een half bord koud eten
Hier in het kamp is alles materieel

Vincent

Ik ben dol op brandwonden
Huidaandoeningen en protheses
Sprakstoornissen
Overgewicht en ondergewicht
Chronische hoest
Bovenmatige zweetafscheiding
Ik droom van arbeidsinvaliden – met een ooglapje voor of op maar één been
komen ze aangestrompeld – ze kunnen erop vertrouwen dat ze van mij alles
krijgen
Ik hou van rompen vol grillige littekens
Van bedorven adem die op zieke darmen wijst
Ik hou van open zweren en van gore zwachtels
Ik val voor doven en voor motorisch gestoorden
Voor ADHD'ers en voor manisch-depressieven staat mijn deur altijd open
Hebben ze kanker? Bij mij in bed vergeten ze het
Klopt hun hart nog maar zwak? Ik heb een aangepast programma
Is hun lever zwaar van het vuil dat ze jarenlang hebben verzameld? Bij mij
kunnen ze zich een schoon jongetje voelen
Soms is het lot mij goed gezind – dan komt er eentje met een waterhoofd, of in
een elektrisch karretje
Maar meestal moet ik het met alledaagser ongemak doen en dat vind ik ook goed
Mannen met winderigheid
Mannen die het eigenlijk niet meer kunnen maar die toch nog zo heel graag
willen
Mannen met onverklaarbare bruinrode vlekken op hun huid
Mannen met uitgevallen tanden
Mannen met haar op hun rug en in hun oren
Mannen die je eigenlijk niet zonder kleren moet zien
Hoe zwakker en aangetaster ze zijn, hoe blijer en dankbaarder voor wat ik ze geef
Ik ben niet kieskeurig – ik open mijn sluisen en dan mag elk bootje naar binnen
varen – dat havengeld, dat komt later wel
Ik help het liefst wie niet geholpen meer kan worden
Florence en Theresa zijn mijn voorbeelden: heilige vrouwen die de etterende
wonden met hun zachte wang hebben afgedekt
Op de bodem ben ik thuis
De verdoemden bevrediging geven, dat is het mooiste wat er is
Afstotelijk, dat bestaat voor mij niet
Iedereen is welkom in de vele kamers van mijn huis

Cas

Ik ben naar zo'n bureau geweest
Zo'n agency, van de casting
Ik dacht: ik heb lang genoeg hard gewerkt
Nu ga ik het hebben van mijn fysieke verschijning, die moet toch genoeg indruk maken
Kom ik bij dat kantoor – 't zat in een volksbuurt, maar wel met een hoge deur en vloeren van wit marmer
Zit die hele wachtkamer vol, met allemaal van die horecamedewerkers die hogerop willen
Iedereen kreeg een formulier, moest je invullen wat je hoogst genoten schoolopleiding was en of je hobby's had of een psychiatrisch verleden
Ik ben eerlijk, dus ik heb alles opgegeven zoals het is – geen misstap en geen donkere plek in mijn geschiedenis heb ik overgeslagen
“Door de nacht naar de dag”, dat is het motto van mijn leven
Je moest dat document inleveren bij een vrouw met een wit jasschort – en dan maarwachten tot je opgeroepen wordt
Het duurde uren en ik kwam maar niet aan de beurt
Af en toe zei er iemand iets tegen me, vermoedelijk omdat ik zo lang alleen zat en tegen iedereen glimlachte – dat zit nu eenmaal in mijn natuur
Een vrouw die, hoe mooi de dag buiten ook was, een koude en verregende indruk maakte sprak me aan: “'t Is zwaar,” zei ze, “En ze hebben meestal niemand nodig. Alleen die Bulgaren en Roemenen krijgen nog wel eens iets, in de reclame – maar die doen het ook voor de helft van het geld
En toch zit ik hier, soms wel drie dagen in een week
Je hebt een beetje aanspraak en bovendien weet je nooit wat er kan gebeuren – en het is altijd goed voor je CV als je kunt zeggen dat je hier staat ingeschreven”
Ik knikte vaag en dacht na: ik ben zevenenzestig – heeft mijn CV dan nog een boost nodig? Gaat dat helpen?
De een na de ander ging die spreekkamer in en kwam meestal binnen drie minuten al weer naar buiten – zichtbaar zonder illusies
Ook mensen die lang na mij gekomen waren werden nog voordat ik werd geholpen aan de beurt
Hele gezinnen uit Oost-Europa, met littekens in hun gezicht
Het rook naar het zweet van de armoede, daar in dat voorportaal
Pas tegen het eind van de werkdag, toen ik de enige was die ze nog niet hadden omgeroepen, hoorde ik mijn naam
Ik ging de spreekkamer in en daar, achter een enorm bureau-ministre, daar zat hij, de casting-director
Een grote man, was het, met een ongezond blozende huid en wit haar – een beetje een Boris Jeltsin-type
In zijn zware handen hield hij mijn formulier vast – een beetje onwennig, leek het – hij deed me denken aan een dier dat ze een mes en vork in zijn poten hebben geduwd
Maar gelezen had hij het wel, want toen hij van het papier opkeek en zijn grote, lichtblauwe en door een goudgerande bril omgeven ogen op mij richtte zei hij alleen maar: “Het is een wonder dat u na zoveel ellende nog leeft
U moet door God zijn aangeraakt – om te lijden en om behouden te blijven”
Ik voelde me een nogal ongemakkelijk, maar hij praatte door, de casting-goeroe

“Ik ga u geen baantje geven,” ging hij verder, “Ik heb geen werk voor mensen die groter zijn dan het gewone
Van mij krijgt u een tip
Ga naar het grootste plein in de stad en vertel daar over uw leven
Vertel de mensen hoe u zich op eigen kracht hebt voortgesleept, hoe u bent geslagen maar niet hebt opgegeven – het staat allemaal hier” – en hij zwaaide met mijn intake-documenten
Een halve minuut later stond ook ik weer op straat, net als al die anderen vóór me
Geen figuratie in een lokale regionale soap, geen passant in een politieserie
Alleen de verzekering dat ik uniek was, dat ik de statuur heb van een heilige
Maar dat wist ik al

Vincent

Ik ook
Ik ben daar ook geweest, bij die casting
Maar ik ben niet iemand die in een wachtkamer gaat zitten
Ik loop gewoon door, als ik eenmaal binnen ben – mijn instinct leidt me naar de goede deur
Dus in no time sta ik daar in dat kantoor en tegen die geperverteerde dikzak achter zijn bureau zeg ik
Hier ben ik
Kijk naar mij
Is dit lekker of niet?
En ik kan alles
Ik doe alles
Moet ik ze open doen, die knopen?
Wil je nog meer zien? Alles?
Ik ben zo inzetbaar
Ik ben zo multigetenteerd
Ik zeg jou dit, talentscout:
Als je wilt weten wat ik kan en wat ik waard ben
Dan moet je een soort veearts durven te zijn en dan ben ik een drachtige koe
Steek je arm hier bij mij naar binnen en voel hoe het daar leeft en beweegt
Lekker, toch?
Maar, nee hoor, totaal geen connectie kan ik krijgen ik met die queer
Zit me alleen maar aan te staren
Nou, OK, dan niet
Ga ik toch terug naar mijn bovenwoning?
Verdien ik zo mijn geld wel, een beetje scharrelend in het nul-zes-circuit

Vincent

Ik heb er laatst eentje weg moeten sturen
Wilde alleen maar praten – waar ik op zich wel blij mee was, want er kwam een
soort veenlucht uit die kleren van 'm
Hij zat maar te orakelen, daar op de rand van dat bed
Kunst – Heb jij daar ooit over nageacht? – Kunst, dat was alles, voor hem
“De verbeelding aan de macht”, dat vond-ie toch iets...-
Papieren utopieën en verbeelde werelden, daar ging het hem om
De kunst zou de wereld de weg wijzen en kunstenaars zagen wat de rest van de
menschheid nog niet wist – en zo ging het maar door
Ik probeerde hem van dat gezaag af te helpen, ik zat een beetje met mijn romp te
draaien en naar mijn buik te wijzen, in de hoop dat-ie op andere gedachten
kwam...- Maar nee, hoor...-
“Jeder Mensch ist ein Künstler”, dat was nog zo'n stokpaard van hem
En toen hij ook nog begon uit te leggen dat de gewone mensen zo'n kunstenaar
ook nog eens van geld moeten voorzien, toen had ik 't helemaal gehad
Hij zegt: “Het zijn een soort priesters, of dominees, geestelijk leidsmannen zijn
het, en die worden toch ook door de gelovigen onderhouden, dus...”
Toen heb ik hem toch echt de deur uit gezet, met zijn creativiteit
Hij bederft mijn handel, die minimumlijder

Vincent

Ik ben een gevangenis

Zo'n derdewereldgevangenis, zoals je ze wel eens op het journaal ziet
hard en versleten en uitgewoond – veel te veel mannen hebben zich er naar
binnen moeten persen

Weet iemand hier trouwens wat 'Botox' in het Duits is?

Laatst had ik hier een Duitse korporaal over de vloer, z'n type met een schamel
snorretje en iets van rancune in zijn ogen...-

Die dacht dat alles Botox was, aan mij – en ik maar uitleggen dat-ie het mis had,
en ik daar maar niet goed uitkomen....

“Nein, Schatz, das ist alles mein eigenes Fleisch, ist total massiv, is reine Natur...

Botox, oder wie nennt Euch das, Diese Art künstliche Hilfsmittel kann ich mir
doch gar nicht leisten...”

Ik geloof niet dat hij er veel van begreep – en toen het gedaan was begon hij óók
nog over korting – korting voor dienstplichtigen

Ik word daar wel eens moe van

Ik bedoel, ik heb toch tien minuten met mijn vingers aan hem gezeten, daar staat
toch een tarief voor?

Ik ga me inschrijven als ZZP'er, dan heb ik in ieder geval de wet achter me staan

slot

Vincent

Jij bent voor mij gekomen
Ik zou hier zijn, daar had je op gerekend
Je hebt me gezocht,
je hunkert – en dan ben ik er
je hebt behoefte aan affectie, aan kunstige kleuren, aan de waarheid mooi verpakt
Ik geef je wat ik heb – en wat ik heb, dat is ... wat illusie wordt genoemd
Met jou en voor jou besta ik
Omdat jij er bent ben ik er

Cas

Neem me met je mee
Kom maar, toe
We laten alles achter
Ik loop hier vandaan, met jou
En dan blijven we samen

Vincent

Kom maar – zolang je hier bij mij bent is alles goed
Daarbuiten is de bonkige, stenige werkelijkheid – maar die vergeten we – wij
kiezen nu voor wat zacht is en afgerond
Zoals wij willen dat het is, zo is het – dat hebben wij met elkaar afgesproken
Je hoort me toch?
Je ziet me toch?
Volgens mij beval ik je wel
Je kunt rustig naar me kijken en me vragen wat je wilt
Wij zijn elkaar genaderd en dat mag niet voor niets zijn

Cas

Zeg...- Wil je mij je hand geven?
Ik beloof je dat je 'm terug krijgt – als ik hem nu maar een tijdje vast mag houden
Jouw hand, mijn hand – Lekker, hè? Die kracht...
Eigenlijk is dat het verste dat we kunnen gaan Veel verder dan dat andere, dat zo
snel voorbij gaat en waarbij je
elkaars blik kunt vermijden

Vincent

Ik weet het: die overgave van mij, die is niet onbegrensd en onvoorwaardelijk
Op een afgesproken moment komt er een einde aan
Morgen wordt het spel herhaald, maar dan met een ander
Alles wat ik tegen je zeg, dat heb ik me voorgenomen, dat zit al in mijn hoofd nog
voordat ik het uitspreek
Toch ben ik oprecht
Toch meen ik het
Neem me met je mee
Ik heb je nodig, dat weet je toch?
Ik heb zo lang gewacht en nu ben jij er

Cas

En ik vraag je
Neem me met je mee
Kom maar
Je wil het – en eigenlijk weet je dat ook wel
We laten alles achter
Ik loop hier vandaan, met jou
En dan blijven we samen

Vincent

We liggen samen op dat bed, in die kamer waarover ik sprak
We liggen naast elkaar, los van elkaar, allebei op onze rug
Alles is goed, omdat we onze weerbaarheid hebben opgegeven
Vind je het fijn, dat ik hier bij je ben? Ja?
We staren naar het plafond en we praten ieder over onze jeugd
Twee verhalen zijn het, en in die verhalen ontmoeten we elkaar

Cas

En ik vraag je
Kan ik straks met je mee
We vergeten die rotwereld
We gaan hier samen weg
En dan horen we bij elkaar
Kom maar

Vincent

Ik zag jou, nog maar kort geleden, voor het eerst
En meteen vond ik je mooi, vond ik je sterk
Dat mag ik toch wel zeggen?
Ik wist meteen: jij bent net als ik
Net als ik ben je iemand die het doel nog niet heeft gehaald
Ben je iemand heb je heel lang gezocht – maar steeds minder zeker wist je naar
wat je nu precies op zoek was
Jij bent zoals ik: je hebt geroepen maar je werd niet gehoord
Je hebt iets willen geven, maar er was niemand die het wilde aannemen
Ik heb je herkend en ik hoop dat je mij ook wilt kennen

Cas

Dus ik vraag je
Neem mij mee, alsjeblieft
Je kunt me hier niet achterlaten
Je bent wie ik hoopte dat je zou zijn en ik weet dat ik jou volkomen kan
vertrouwen
Nee, lach nu maar niet – ik meen alles wat ik zeg, dat weet je toch?
Ik heb voor jou gekozen
Zo is het bedoeld: jij en ik

Vincent

Het was een spel, maar dat spel geef ik op
Neem me met je mee
Hé... Wat zie ik in je ogen? Je hoeft niet verlegen te zijn, echt niet
Als je me met je mee neemt, dan maken we samen alles goed

Cas

Mag ik nog wat dichters bij je komen?
En je laten voelen dat we echt bestaan, wij allebei?
Het zal geen pijn doen, daarvan kan je verzekerd zijn
Mijn handen zijn gevoelig, die weten wat ze doen
Wij zijn hier samen: jij voor mij en ik voor jou
We hebben elkaar nodig
Durf dat nu maar toe te geven

Vincent

En ik vraag je
Neem me met je mee
We laten alles achter
Je hoeft het alleen maar te zeggen, je hoeft het alleen maar te doen
Ik loop hier vandaan, met jou
En dan blijven we samen

Cas

Jij
Ik
Liefde

Vincent

Jij
Ik
Liefde
Neem me met je mee

*****

© 2011 Stichting Watergat / Rob de Graaf